

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě na ochranu proti nečinnosti v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2019, čj. 10 A 48/2019-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud obdržel dne 30. 5. 2019 kasační stížnost žalobce (dále jen „stěžovatel“) směřující proti v záhlaví označenému usnesení Městského soudu v Praze, kterým byly výroky I. a II. zamítnuty jeho návrhy na osvobození od soudních poplatků a na ustanovení zástupce z řad advokátů a výrokem III. byl odmítnut jeho návrh na vydání předběžného opatření, kterým by soud uložil žalované povinnost zdržet se všech dehonestujících a diskriminačních výroků při výkonu její funkce, které snižují jeho důstojnost. V řízení před městským soudem se stěžovatel žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalované při vyřizování žádosti o informace v oblasti péče o tělesné postižené.

[2] Soud posoudil kasační stížnost nejprve v rozsahu výroků I. a II. napadeného usnesení městského soudu. Jelikož neobsahovala všechny náležitosti podle § 106 odst. 1 s. ř. s., neboť stěžovatel uvedl pouze zcela obecné kasační námitky, které nelze vyhodnotit jako projednatelné, a pro tento nedostatek nebylo možné v řízení o ní pokračovat, soud ji v této části v souladu s § 37 odst. 5 větou druhou s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[3] K odstranění vad kasační stížnosti soud stěžovatele nevyzýval. Soudu je z úřední činnosti známo, že stěžovatel opakovaně podával typově totožné žaloby týkající se žádosti o informace po žalované, ve kterých opakovaně žádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů. O těchto žádostech krajské soudy rozhodovaly zpravidla shodně jako v projednávaném případě. Rovněž Nejvyšší správní soud rozhodoval o projednatelných kasačních stížnostech proti těmto rozhodnutím v nedávné době nesčetněkrát (stěžovatel se ke dni rozhodnutí soudu obrátil na NSS celkem ve 223 věcech).

[4] V této situaci není povinností kasačního soudu, aby v dalším typově totožném a právně nikterak složitém řízení poučoval stěžovatele o povinnosti odstranit vady kasační stížnosti a umožnil mu tím věcný přezkum jím napadeného rozhodnutí krajského (městského) soudu. Pokud stěžovatel „vrší“ soudní řízení (například tím, že stále dokola napadá procesní rozhodnutí

soudů, přestože v jeho právně totožných věcech již byl pravomocně vysloven závazný názor NSS), aniž důsledně váží důvodnost svého postupu, je podle soudu správné, aby jej tížila povinnost podat projednatelnou kasační stížnost, aniž by na tuto okolnost byl soudem upozorňován. Uvedené platí tím spíše, má-li stěžovatel právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie. V projednávané věci se proto jeví neefektivním a formalistickým stejnému stěžovateli zasílat výzvu k odstranění vad podání podle § 37 odst. 5 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Takový postup by ve skutečnosti znamenal, že by jej soud nadbytečně informoval o skutečnostech, o nichž již objektivně musí vědět. Pro úplnost soud dodává, že stěžovatel měl možnost doplnit kasační stížnost až do dne vydání tohoto usnesení, avšak této možnosti nevyužil.

[5] Následně soud posoudil kasační stížnost v rozsahu výroku III. napadeného usnesení městského soudu. Dospěl k závěru, že směřuje proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné, proto ji v této části podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s. a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl.

[6] Rozhodnutí o předběžném opatření slouží k zatímní úpravě poměrů účastníků řízení a zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stane vykonatelným (§ 38 odst. 1 a 4 s. ř. s.). Usnesení o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření v posuzované věci má tedy dočasnou povahu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2007, čj. 4 Ads 52/2007-145).

[7] S ohledem na shora uvedené soud kasační stížnost odmítl, neboť nebyly splněny podmínky pro její věcné projednání. Totožným způsobem již Nejvyšší správní soud rozhodl v jiných stěžovatelových věcech vedených např. pod sp. zn. 9 As 120/2019, 9 As 121/2019, 9 As 122/2019, 8 As 104/2019, 9 As 178/2019.

[8] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jelikož kasační stížnost byla odmítnuta.

[9] Pro úplnost soud dodává, že se v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nezabýval splněním poplatkové povinnosti ani povinným zastoupením stěžovatele, neboť shora uvedené okolnosti bránily věcnému projednání návrhu a vylučovaly další postup řízení. V takové situaci není úkolem soudu řízení dále vést, ale naopak jej bez dalšího ukončit (přiměřeně srov. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Ans 6/2008-48, publ. pod č. 1741/2009 Sb. NSS, a usnesení ze dne 11. 6. 2014, čj. 3 As 109/2014-10).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. července 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu